

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

58. évfolyam, 5. szám

Ára: 1 forint

Vasárnap, 1968. január 7.

Öfelsége, a választópolgár

A politikai élet berkeiben frissebb szelek fújnak a választások óta; eseményekben gazdagabb, mozgalmasabb, s egyben elmélyültebb politikai tevékenységről szólnak a hírek, s ez a lendület nem csupán az új gazdaságirányítási rendszer bevezetésének köszönheti létét. Az ország belső politikai életében mind kitünthetőbbé lett az a minőségi változás, amelynek feltételei meglehetősen hosszú, de annál eredményesebb érési folyamat következtében születtek meg. Az új választójogi törvény, amelynek szellemében az országgyűlés és a tanácsok testületét a választópolgárok bizalmi posztjára kijelölték — abból indult ki, hogy egy politikailag érett, saját sorsát felnőtt felelősséggel irányító, meggyőződésében szilárd nemzeti közösség nemcsak szavazatokat jelent, de szavazókat is. Választópolgárokat, akik a két választás között is megérik, miképpen gazdálkodik a bizalmukkal a választott képviselő, vagy tanácsag.

Választó és választott ma egyenrangú félként áll szemben egymással, anélkül, hogy ez az alaphelyzet valamiféle ellentétet fejezne ki. A választópolgár bizalmának lételeményesét tekint a képviselőben, a tanácsagban, olyan másik állampolgárt, akinek állampolgári kötelem és becsületbeli kötelessége legjobb tudása és szándéka szerint mindent megtenni a választók érdekében, a képviselő, vagy tanácsai választókerület közössége érdekében.

Öfelsége, a választópolgár ebben a viszonylatban merőben új szerepet játszik a magyar politikai élet történelmében. A „felsőes” rangra emelkedett választópolgár a választások óta elmúlt, aránylag rövid idő alatt új feladatokra jutott, nevezetesen felfedezte, hogy véleményére „fent” nemcsak akkor voltak kíváncsiak, amikor a jelöltek személyét a választók elé állították a jelölő gyűléseken, hanem kíváncsiak most is, amikor a választott államigazgatási szervek jól benne járnak már az alkotó munkában. Ezt tanúsítják a decemberi parlamenti ülésszak vitái, és azok a tanácsüléseken elhangzott felszólalások, amelyek gyakran hivatkoztak a választók véleményére, kívánságaira, javaslataira.

Az országgyűlés üléseire, vagy bizottsági tanácskozásaira érkező honatvák duzzadt aktatáskával és sűrűn teleírt jegyzetekkel jönnek. Ezt az útravalót a választókkal való személyes találkozásokon gyűjtötték össze, mivel ezek a kissé elavult kifejezéssel beszámolóknak nevezett találkozások már nem egyoldalú tájékoztatások, amelyekben a „magas” politikai körökben forgolódo képviselő „lehozza” választói közé a politikai események vázlatos megfogalmazását, hanem kétoldalú eszmecsere, amelyeken — ez is gyakran meggesik — a képviselő passzívabb magatartást tanúsít, mint a hallgatók, akiket az élet valóságai, sajátos problémáik éppúgy érdekelnek, mint a politikai általánosságok.

Az a körülmény, hogy mind az országgyűlési képviselők, mind pedig a tanácsagok, hivatalos ténykedésük színhelyére magukkal viszik a választópolgárok véleményét, javaslatát, igényét, bírálatát — azt jelenti, hogy öfelsége a választópolgár akkor is jelen van az országos, vagy helyi kérdésekkel foglalkozó tanácskozásokon, ha esetleg tekintélyes földrajzi távolságban is tartózkodik. Az 1967-es esztendő legutolsó parlamenti ülésszakán, az ülésszak vitáiban, állásfoglalásaiban mindig érezhető volt a választópolgár jelenléte. A választó meglátásai egyre inkább fontos döntések komponenseivé alakulnak át a politika laboratóriumában, amelyet nem is olyan régen szívesen neveztek a politika boszorkányüstjének, mivel éppoly titkos főzet készült benne, s éppoly rejtélyes körülmények között, egyszerű halandók számára hozzáférhetetlenül.

A politika boszorkányüstje, mint a fogalom, kiment a divatból nálunk, s ennek a hajdan oly gyakran emlegetett fogalomnak az elfakulása, felszívódása is azt igazolja, hogy politikai életünkben új irányzatok honosodtak meg a demokratizmus jegyében. A politikai munkahely bárki számára éppoly hozzáférhető, mint a Népstadion lelátói. Öfelsége, a választópolgár párbeszéd formájában tudatta bizonyos kérdéseiben elfoglalt álláspontját képviselőjével, vagy tanácsagjával, aki a választók véleményéből alkotott közvéleményt a törvényhozó testület elé tárta. A parlamenti karzatokon minden ülésszak idején szép számmal látni hallgatókat, akik azért foglalnak helyet az ülésterem legfelsőbb régióiban, mert saját fülükkel kívánják hallani, hogy képviselőjük miképpen tolmácsolja kívánságukat, az ország színe előtt.

Egészen természetes ezután, hogy öfelsége, a választópolgár nem minden esetben elégszik meg avval, hogy véleményét a képviselő átfogalmazásában visszhangzani hallja a parlamenti kupolája alatt, de felpozícióba lép politikai aktivitásában tevékeny részt kér a problémák megoldásából. Nem lehet történelmi mértékkel múltnak nevezni azt a kort, amikor a magyar választót az is földöntúli boldogsággal töltötte el, ha egyszerűen meghallgatta választott képviselőjét. De napjainkban már egyre többen élnek azzal a joggal, hogy kívánságaiknak tettekre válását szorgalmazzák, ilyen módon az ország jövődó arcúlatán a maguk kézjegyét is ott hagyják.

Nem esünk át a politikai vesszőparipa másik oldalára, amikor öfelsége, a választópolgár személyes jelenlétét, aktivitásának kisugárzó erejét, az egyszerű ember közéleti szereplését érezzük mind az országgyűlés, mind a tanácsagok munkájában. Egy nagykorú nép alkot ezeken a kisebb-nagyobb jelentőségű tanácskozásokon választott képviselőinek kisebb létszámú dandára által, de tízmillió nagyságrendben, mert öfelsége, a választópolgár, ma minden alkotásban, lépésben benne van, ami az országban a nép javára történik.

BARÓTI GÉZA

A szegedi építőipar többre képes

A Szegedi Építőipari Vállalat évről évre nagyobb feladatokat old meg. Két esztendeje még csak 38 millió forint értékű munkát végeztek el, az idén viszont ötvenmillióra vállalkoznak. Létszámuk immár meghaladja az ötszázat, de a segédmunkások között igen nagy a vándorlás: az elmúlt fél évben például 160 ember távozott a vállalatból és 120 kérte felvételét. Ez a körülmény bizonyos mértékig zavarja a normális munkamén-

Lehetne 100 millió is?

A kapacitásról van szó. A vállalat állóeszközeinek értéke 21 millió forint, a forgó eszközöké pedig 10—13 milliót ér. Ezekből a számokból könnyen lehet következtetni: ilyen jelentős alapokkal rendelkező építőipari vállalatnak többet kellene produkálnia. A jelenleginek akár a kétszeresét! Ötven helyett százmilliót. S erre a munkára nagy szüksége lenne Szeged városának.

Mi az akadály? A vállalat alapjainak nem jó a belső struktúrája. Az állóeszközök értéke elsősorban építmennyekben és területben realizálódik, nem pedig munkagépekben, amelyek segítségével termelési értéket tudnának felmutatni. Úgy kellene helyrebillenteni az arányokat, hogy csak gépi beruházásokra fordítsanak pénzt, s akkor nem elérhetetlen a termelés megkétszerezése.

Hátrányos megkülönböztetések

Hogy eddig voltak ilyenek, az rendben van, de most, az új gazdasági mechanizmus bevezetése után már érthetetlen néhány dolog. A vállalat igazgatója, Barna György elmondta, hogy a tanácsai vállalat jelző is hátrányt jelent a minisztériumi vállalatokkal szemben. Megrendeléseiket könnyedén visszautasítják, néha nem is a második, hanem a harmadik vonalra helyezik őket.

Egyetlen példa: a szegedi Royal szálló újjáépítéséhez nagyobb mennyiségű vasanyagra lesz szükségük. Meg-

- △ Ötvenmillió forintos vállalkozás
- △ Újjáépítik a szegedi Royal Szállót
- △ Nagyméretű tornacsarnok a technikumban

rendelésüket azzal záradekolták, hogy csak annyit kaphatnak, amennyit tavaly is felhasználtak. Ez érthetetlen, hiszen tavaly más minőségű munkák voltak, nevetséges egy építőipari vállalat anyagszükségleténél az elmúlt időszakra hivatkozni.

A Ferróglóbusz eljárása pedig egyenesen sértő egy megrendelőnek. A szegedi vállalat rendelésére egy stencilezett nyomtatványt küldtek, hogy csak azokat szolgálják ki, akik régebben is náluk vásároltak.

Fő követelmény: a gazdaságosság

Ezt az elvet vallják az építőipari vállalat vezetői. Elhatározták, hogy 1968-ban 1,8 millió forint vállalati eredményt érnek el. A múlt évben ugyan túlteljesítették pénzből meghatározott terveiket, de mégsem tettek eleget vállalásaiknak, több határidőt képtelenek voltak betartani. Az idén befejezik az áthúzódozott építkezéseket, köztük a szegedi Brüsszeli körúton levő 45 lakást, a Nemestakács és a Püspök utcai társasházakat, valamint a Paprikafeldolgozó Vállalat szociális épületét.

Több új munkát is elkezdene. Ezek között jelentősebb a szegedi Royal szálló teljes újjáépítése és bővítése, amely 15 millió forintba kerül. A munkát már megkezdtek és előreláthatóan 1969 nyarán befejezik. Érdekes új létesítmény lesz a szegedi MÁV technikumban új tornacsarnoka, amely olyan nagy alapterülettel rendelkezik, hogy akár snortrendezvények lebonyolítására is alkalmas lesz majd.

Tanultak a hibákból

A Minőségi Cipőgyár szegedi szaküzletének kialakítását március elsejére befejezik. S levonták a megfelelő következtetéseket is a tavalyi hibákból, amikor ere-

Mai számunkból:

Elmarad az arab csúcsértekezlet?

Az árváltozások nyomában

Az első szabad szombat

A „zöld szemű szörny”

Emléktábla ifjúkommunista partizánoknak

Bensőséges ünnepséget rendezett szombaton a Magyar Partizánszövetség és a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség budapesti bizottsága a VI. kerületi Lendvay utca 2. számú házánál. A Fővárosi Tanács végrehajtó bizottsága emléktáblával jelölte meg az épületet, amely 1944—45 telén az akkori Kommunista Ifjúsági Szövetség Ságvári Endréről elnevezett partizáncsoportjának szálláshelyéül szolgált. Kende István egyetemi docens, a Ságvári Endre partizáncsoport egykori tagja, az akkori KISZ országos titkára, beszédében visszaemlékezett a 23 év előtti eseményekre, az ifjúkommunista partizánok tevékenységére.

Magyar — kubai tárgyalások

Budapestben megkezdődtek az 1968. évi magyar — kubai árucseré-forgalmi megállapodás megkötésére vonatkozó tárgyalások. A megbeszéléseket magyar részről dr. Szalai Béla külkereskedelmi miniszterhelyettes, kubai részről a tárgyalásokra hazánkba érkezett Herminio Garcia Lazo külkereskedelmi miniszterhelyettes vezeti.

G. I.

Javítják az uszályokat

Somogyi Károlyné felvétele

A tápéi hajójavító vállalat szerelőit nem zavarja a zord időjárás, a Tiszáról fújó hideg szél. Sok vízi jármű vár javításra, felújításra, s a tavaszra várható árhullám megérkezése előtt valamennyit úszóképes állapotba kell hozni. A műhelyekben is dolgoznak, a napokban kezdték meg két 400 tonnás uszály előregyártását.

Képünkön egy 900 tonnás dunai ércszállító uszály egy részét láthatjuk, melynek teljes felújítását már megkezdték.

Terv a Szuezi-csatornán rekedt hajók kiszabadítására

Az Al Gumburja szombati számában közli, hogy az Egyesült Arab Köztársaság pénstelen állandó ENSZ-képviselétén keresztül ENSZ-kéretet juttatott el U Thant ENSZ-főtitkárhoz. Ebben a főtitkár tudomására hozta, hogy

megkezdte a Szuezi-csatornán rekedt hajók kiszabadításának előkészítését.

A jegyzéket egyébként — a lap szerint — azoknak az országoknak is megküldték, amelyeknek hajói a júniusi háború óta ezen a víziúton tartózkodnak.

A szóban forgó dokumentum ismerteti az egyiptomi

szakértők által a hajók kiszabadítására végzett műszaki előkészületek eddigi eredményeit és a művelet keretében tett intézkedéseket. Kifejté azokat a problémákat, amelyeket Izrael magatartása okoz, és amelyek, a Gomburja szerint,

akadályokat gördíthetnek az egész vállalkozás elé, meggátolhatják, hogy a csatornán rekedt hajók kijussanak a Vörös-tengerre. Végül leszögezi azt az egyiptomi elhatározást, hogy Odd Bull tábornokot, az ENSZ-megfigyelők parancsnokát tájékoztatni fogják a művelet megkezdésének pontos dátumáról. (MTI)